

164  
22 I 46

# ОРДЕН

орган релігійної  
Філософської  
Думки

Ч 1 (4)

Січень

УКРАЇНСЬКИЙ  
Б.....  
МУЗЕЙ-АРХІВ

1946

ВОЛОДИМИР

І Н Д Р А С О М О В Л А Д Н І Й  
/Ригведа: III. 46/

Витязь борець; буйтур самовладарний,  
Всежний; первісний, всемужній, жвавий,  
Всевичний ти, о Індро, громовдарний;  
Величня міць геройств твоїх і слави.

Потужня думість - туромужість твоя  
Переможе прага, здобуде блага;  
Ти сам владар усім світам і буттям;  
Від тебе борня, від тебе й звитяга

Над землею і небо ти непоборимий,  
Всіх світотворів вогонь сонцелунний!  
Ти над богами владар їх любимий;  
Громиш простори; порунобурунний.

В незбагненну, вічну глибіню істніння,  
В усотворче джерело святих натхнінь  
Спливає сома, - міць віщогоріння,  
Як ріки в море рине струмобистрін.

Земля й небо немов плід дозрілий  
Носять у лоні для тебе цю сому;  
Ось її, ясну, жерці роз'яснили:  
Пий, буйтуро, геройства міць незломну!

"ЯЗИЧНИЦЬКІ КУМИРНИЦІ, БОЖНИЦІ АБО КАПИЦА  
ЦЕ ТАКОЖ ХРАМИ ХРИСТОВОЇ НАУКИ І ШКОЛИ.  
В НИХ І НА НИХ БУЛО НАПИСАНЕ ПРЕМУДРЕ І  
БЛАЖЕННЕ СЛОВО :-

" П І З Н А Й С Е Б Е ! " - "

Г. СКОВОРОДА

/Дружня розмова про душевний мир.- за ви-  
данням творів Вонч - Бруевича ст.227./

Почування святости як сутність Бога

" ЦЮ ВЛАЖЕННІСТЬ ПРЕМУДРІ ЛЮДИ ЗНАЛИ УЖЕ В СТАРИН-  
НИХ ВІКАХ І НАСОЛОДЖУВАЛИСЯ НЕЮ, А НАМ ЗАВІТОМ СВОЇМ  
ОСТАВИЛИ В НАСЛІДСТВО ЦЕЙ БЕЗЦІННИЙ СКАРБ.

ВСІХ НАУК СІМЕНА ВНУТРІ ЧОЛОВІКА СКРИВАЮТЬСЯ, ТУТ ЇХ  
УТАБНА КРИНИЦЯ, А ХТО ЇЇ БАЧИТЬ ?

ЦЕ ОДНО НЕВИЧЕРПАНЕ ДЖЕРЕЛО ВСЬОГО ВЛАГА І ВЛАЖЕНСТВА  
НАШОГО ; ВОНО САМО- ЦЕ ВЛАЖЕНСТВО, НЕСОТВОРЕНИЙ ПОЧА-  
ТОК І БЕЗПОЧАТКОВА ПРИЧИНА. В НІЙ І ВІД НЕЇ ВСЕ, А  
ВОНА САМА ВІД СЕБЕ САМОЇ І-ВСЕ-ІЗ-СОВОЮ Є І БУДЕ.  
ТОМУ ВІЧНА ВСЕ І У ВСЬОМУ ОДНА І ОДИНКА ПРИЧИНА,  
СВІДОМА І УТРИМУЮЧА ЦЯ ПРЕВИСОКА ПРИЧИНА ЗАГАЛЬНИМ  
ІМЕНЕМ НАЗИВАЄТЬСЯ "БОГ" , ВЛАСНОГО ІМЕНІ ВОНА НЕ МАЄ."

Г. СКОВОРОДА

/"Кільце"- за виданням творів Вонч -  
Бровича, ст. 257./

-----  
Порівняй : Володимир: "Почування святости"-  
у другому числі "ОРДЕНУ"

ІМ'Я БОГА  
-----

"ЦЯ ПРЕВИСОКА ПРИЧИНА ЗАГАЛЬНИМ ІМЕНЕМ  
НАЗИВАЄТЬСЯ "БОГ", - ВЛАСНОГО ІМЕНІ ВОНА  
НЕ МАЄ."

Г. СКОВОРОДА

"РІЗНО НАЗИВАЮТЬ ПОЕТИ ТЕ, ЩО Є ОДНЕ"

/ Із гимнів Ригводи/

Зав'язки порівняльно релігіознавчої мислі у Сковороди  
-----

"...ця божественна сила в чоловіці, що побуджує в ньому нахил до звання називалася у старинних єгиптян "Ізіс"- "Isis", у греків "Αθηνά"- "Athena" у римлян "Minerva" тобто "Natura". Природа називалася тож "Γένιος"- "Genius"; Ангел природи називався тож "Θεός" - "Бог" -"

"Коротко скажу; нині єгипетська Ізіс і іменом і сутності це те саме, що Павловський Ісус. "Знай чоловіка". -"

Г. Сковорода.

/"Азбука світу"- за виданням тварів Бонч - Врубіча  
ст. 329 і 332./

ІСНУЄ ОДИН, ВСЕОВІЙМАЮЧИЙ, МНОГОПРОЯВНИЙ ПРОЦЕС  
ПІЗНАННЯ БОГА В ІСТОРІЇ ЛЮДСТВА.

В НЬОМУ ЗДІЙСНЮЄТЬСЯ МНОГОГРАННА І РІЗНОВИДА  
ЄДНІСТЬ СВІТОВОГО РОЗВИТКУ РОХУМІННЯ БОГА.

ВОЛОДИМИР

" ВУДІШ СУДИТИ ВАРТІСТЬ НАРОДУ ПО  
ВАРТОСТІ ЙОГО ВІРИ !"

ВОЛОДИМИР

В О Л О Д И М И Р

ДЖЕРЕЛА РЕЛІГІЇ ОРДЕНУ

/ текст нелегальний /

Релігія Ордену повстала :

- 1/ Із найвищих досягнень усіх великих релігій світу, як брагманізм, маздаїзм, буддизм, християнізм і інші.
- 2/ Із елементів праарійської віри, мітології і культу збережених у найстарших пам'ятниках людського духа як Ригведа, Атхарваведа, Авеста, тощо.
- 3/ Із елементів містики, магії, езотеричної мудрости і філософії закличеної в Ведах, упанішадах, веданті, мімансі, буддистських канонах, філософських текстах буддизму, тощо.
- 4/ Із елементів старослов'янської і староукраїнської віри, мітології і культу.
- 5/ Із мудрости проявленої і історії людства, із елементів духовости народів визначених в процесі всевітнього розвитку людства, проявлених у всевітній історії як тож в історії поодиноких народів, в тому числі із елементів української духовости проявленої в історії України в довгий черзі втілень Духа Народу в його берні за здійснення добра і ладу у світі.
- 6/ Із елементів всевітньої філософії і науки зокрема із досягнень всевітнього ідеалізму /напр. філософів Сянкарі, Пльотіна, досягнень новітньої фізики і астрономії, тощо/.

7/ Із досягнень всесвітнього мистецтва а, зокрема архітектури, скульптури, музики, хореографії і інших.

8/ Із досягнень всесвітньої, релігійнофілософської думки, із здобутків борні релігійних і соціальних рухів цілого світа, із елементів новітньої містики, тео - і антропософії, із елементів герметичних як теж так званих "еретичних" чи протестантських релігійних рухів, братств і товариств.

Належать сюди такі появи як нпр. релігія фараона Ехнатона, маніхеїзм, неоплатонізм, рух рожехресників, деякі ордени, утопізм типу філософії, Кампанолла-"De Civitate dei Solis", деякі прекурзоричні літературні течії, тайні товариства як нпр. "Кирило - Методіївське Братство", тощо, тощо.

В усіх цих рухах дошукуємося співзвучних брденіві або прекурзоричних ідей, поскільки ці рухи прямували до створення і перемоги добра над злом у світі.

9/ . . . . .  
: : : : :  
. . . . .

В О Л О Д И М И Р

Б О Ж Е С Т В Е Н Н А Т В О Р Ч І С Т Ь

"Світ ще не є створений.

Бог не заложив безчинно рук до подолка. Саббат сотворення ще не настав."

/С. Стасяк/

Світ родиться із натхнення божого "хай станеться".

А родиться це слово на землі в душі жерця і поета.

Справді, справді Боже Слово родиться на землі.

Жар-птиця Дожого Духа пролітає на всесвітом.

До неї молилися наші предки, обожуючи в ній Різдво Світа.

Жар-птиця це одухотворене слово.

І чию душу заторкне вона своїм крилом, той родиться жерцем і поетом.

І в чийій душі знайде вона своє гніздо, той родиться Сином Божим на землі.

Тоді на вічно зеленому Дереві Мислі в Небесах Порунових процвітає паросток нового гону.

Світає нора сніха.

Божественна творчість здійснюється в словах віщуна і поета.

"У справжньому мистецькому творі є щось принадливо, щось краще за саму природу; це піднесена душа мистця, це божественна творчість."

Шевченко /Художник/

Будете визначувати норми цінностей.

Будете визначувати межі світа.

Я обіцяю вам, що будете як боги свідомі добра і зла.

Не ступайте на цей шлях, мертві душі, люди страху і  
маленької віри.

Не ступайте на цей шлях ви, що ще не встидаєтеся носити  
препогане ім'я людини,

ви, що не прагнете підняти людське до божественного,

ви, що не прагнете стати богами.

Не йдіть зі мною.

Не йдіть зі мною, хто не вродився безстрашним лицарем.

Бо пізнавши сутність зла, ви побачите велетенський його  
всебезмір.

Ви побачите потоп що заливає світ,

ви побачите вир знищення і руїни,

ви побачите ясно, що світові грозить загибля.

Ви побачите ясно апокаліптичний кінець старого світу.

Ви побачите, що світ треба сотворити на нове.

І не стане вам до цього діла відваги, а зло світа знищить  
вас безпощадно.

Не спаде вам цюда з очей і ви не побачите, що в центрі  
всесвітнього виру зла стоїть чоловік.

Ви самі.

Чоловік, до якого молилися поети вчорашнього світа.

Людина повних і живих пристрастей, людина багата душею  
суперечностей, що переможня накидує свою волю світові тобто  
іншим людям, людина обнаженого зла, людина знищення і смерті.

Чи знайдете в собі досить сили, щоб вирити себе із виру  
зла, що тягне вас на дно всезатрати?

Я кличу до себе тих, що не зжахнуться перед божовіддям.

шевченківського розуміння мистецтва як божественної творчості.

Це він Шевченко добув із темряви завмерлий і розбитий кіст-  
тяк сонця України і натхнув його новим життям силою свого  
божественного "хай станеться світло".

І від тоді палає в Космосі світотворче мряковиння нового  
ідеалу України і Людства.

Із цього мряковиння треба тепер викути Сонце України.

Україну треба ще сотворити.

Вона ще не існує як скристалізоване сонце ідеалу.

Я кличу до себе тих, що хочуть сотворити Україну.

Я кличу до себе тих, що хочуть сотворити Людство нове  
і краще.

Я кличу до себе тих, що зрозуміли, що історія була і є  
здійснюванням ідей.

"Поезія завжди іде наперед; завжди зважається на сміливе  
діло, її слідами ідуть історія, наука і практична праця..."

/Костомаров/

В історії панує не чоловік, але ідеї і дух що її творить.

Цезар був власне втіленням ідеї цезаризму.

Ні він, ні Карло Великий, ні Людвиг XIV. не усвідомлювали  
собі повністю, що вони є втіленням певних ідей, що панують над  
ними і через них здійснюються у світі.

Вони давали життя одній ідеї, що в їх особах виростала, роз-  
вивалася і доходила до свого упадку через логічно-історичний  
процес "reductio ad absurdum".

Знищення, що його приносять світові воюючі імперіялізми-  
це тільки зовнішній вияв нігілістичної сутності самих ідей.

Скільки невдалих епігоністичних плагіатів порождають  
ідеї, що котилися вже в провалля абсурду.

Закони розвитку історії дадуться обняти в систему історичного об'єктивізму.

Усвідомлення ролі ідеї в історії веде до повстання нового національного і вселюдського ладу - ідеократії.

Ідеократія голосить владу ідеї і носіїв ідеї.

Авангардом цієї "партії" будуть поети, автори і носії нових ідей єдині справжні творці історії.

Кличу до себе тих, хто хоче створити партію поетів.

Я погорджую поетами-рабами, що служать політиці чи політикам.

Поети, зробім революцію !

Нехай політика служить поезії - тобто нехай буде забезпечення здійснення найвищих ідеалів нації і людства.

І ~~як~~ тоді повстане Україна сотворена із найміцнішого металу на світі - із її ідей, із її духа.

Покляніться, що будете творити Україну із найчистіших первнів утаєних у вашій душі, із своєї божественної сутності.

О, якби ви годні були виміряти весь не проявлений зміст мого поклику.

Ви погорджували б тими, що кличуть вас наслідувати таку чи іншу Європу.

Ви зрозуміли би, що Європа це ми.

Ми - це великий собор духів освячених правдою і терпінням.

Це ми покликані до того, щоб світ спасти від неминучої загибелі.

/Проголошено на одному із з'їздів письменників/

Р.М.РІЛЬКЕ

х х х

Боюся я мови мертвущих пут;  
В мові людей є все ясним:  
Це зветься пес, на те кажуть дім,  
Кінець-він там, а початок-тут.

Їх розум глузливий страшить мене;  
Все знають вони, що буде й було;  
Гора їм - гора, а не див джерело,  
З Богом межує їх поле тісне.

І я стережуся, кажу: Відійдіть!  
Пісня речей так любо бринить.  
Ви їх торкнетесь: вони мовчазні  
І мертві. Ви губите речі мені.

— 000 —

Р.М.РІЛЬКЕ

х х х

Біля Тебе непевно будуєм віками;  
Ми громадимс атомів тьми,  
Та тебе завершити, о храме,  
Не можемо ми.

Переклад з нім. мови  
М. О Р Ї С Т

М. ОРЕСТ

Н І Ч Н И Й   У Р А Г А Н

Поріддя хаосу,  
нічний  
бурхливий буревій !

У мертвій тиші , в пітьмі дім.-

Без сну  
лежу на ложі я - здається, сам-один  
на цілий світ,  
а паном світу він-  
нічний,  
несамовитий буревій !

О як мене він мучить !  
Всю душу свердлить цей нестерпний свист !  
навала вітру б'є в покору стін,  
немов таран !

Нещадний ураган !  
Стрясає дах його гримучий рид-  
то у полях далеких він підняв  
забуті кінські кістяки  
і їх у ніч погнав,  
як лист, понад землею, без доріг-  
і коні-привиди, йому покірна рать,  
дахами міста з гуркотанням мчать.

убійчій буревій !

Він свисте, вис і клекоче,  
він дім зірвати з відмурівку хоче  
і понести його, як корабель,  
у серце ночі;  
у чорний жах пустель...

На темнім тлі  
кімнатних вікон  
дві постаті, чорніючи у млі,  
безумно мечуться за ектом  
і пальці їх по шисах б'ють  
нетерпеливо злі.

В тих постатях не розпізнати  
сусідів днів моїх-  
акацію і ясеня,  
привітних, молодих-  
і мислять мені:  
чуже, порожє їм буття  
з погрозливым биттям  
вступило силоміць у них...

Пекельний сик, песний ріг,  
і мариц по покрівлях біг !

Нечисті душі  
убивць мерсонних і жаских-  
розплати час упав на них.

Бо жоден звiт  
прийняти їх не хотів; не міг  
і місця їм ніде нема:  
ні там, де хаос,  
ні там, де тьма !

Жадоба втілення бичує їх;  
в тілах знайдуть вони, в тілах  
полегшу від тортур своїх.

В нестямі дикій  
вони, бездомні, рвуться до кімнати,  
щоб плоть мою опанувати,  
мене поняти !..

І враз -  
могучий імпет, гуркіт брил -  
і задвигтіли двері  
під натиском невидимих сил.

Несвітський жах !

-----

В. БАРКА

Ч Е Р Н Е Ч І С В І Ч І

I.

Як за дзвіницею дорешка сонця вгасла  
й від смерти синьої сконала в міжвіконні  
прозора бабка, - то й самі дуби півсонні,  
що мідні жолуді вронили біля прясла,  
аж зблідли від грози. І викресало синь,  
і дуб іскрить, і хрюкотить, як смолошип,  
і з келію присвічує до всіх святинь.  
А з ранку - вугіль, стовбур, чорноризий піп,  
чернець серед калюж, як я - людини тінь...  
Та ні, для миру вмерши, родимось, як сніп,  
на смертних стернях. Ні до чого й думка зла,  
що, мов, зотліє вугіль, то сама зола...

II.

Ой, сестро серця! Від мовчущого ченця,  
що в чорнім горі свічі спогляда престольні,  
чи можна ж на святки огні жовтофіольні  
дістати банфи для квітчастого вінця?

Він кризрлітний жолудь, - відпад зеленця, -  
/як дар від прадуба в грозі громоглагольній,  
що оіє полум'я й дощі на скелі дольній/, -  
радіш подасть у попелі під камінця.

Ласкава ластівко! Та ти ж сама збирала  
падучі світочі небес; - ти на Купала  
ходила в папороті тайній і отам,  
і ніжносердна і печальна, рідна нам  
сестра, збирала іскорки і щастя ждала,  
і слів престольні свічі принесола у храм.

Як трепещу, горю від них - якби ти знала!

III.

В мені золений дух, забитий в ланцюги,  
гіллям пручається і листям аж пашисть,  
і відкликається на шум, що навкрути,  
на сміх, на плач і крик і вопль; і з верховіть,  
кудись од вихору рвучись несамохіть,  
аж за ромашку сонця й голубинь юги  
мольбу та мрію возсилає... А тугий,  
а корінь, корінь посудомлений щемить,

болить у тьмі та струмі попідземнім сліз,  
страждань потоці... 6 солодка мисль - одна  
прагнущу душу втихомирює до дна;  
що зможу, - чорноризець, книжник, дроворіз, -  
звібравши скорб земну, і сам, як смертна глина,  
в сивизні, прошептати: люду добрий! на-  
столітню іскру, іскру віри, бо ж вона  
і злодія і зліра ставить на коліна.

IV.

У храмі зріє, грім вечірньої молитви,  
благословенний, милосердний, мирний: глянь:  
душа, збезуміла 'д близьнїрства та жбурлянь  
прокляттями - й вона світа, як золота, на жнитві  
на щедрому... Степи в джереловому питві  
шукають сил. Мій грішний дух, воспрянь, воспрянь,  
бо добрости бджолиний мед і ласки наші;  
як молока живлючі, теплі білі чаші,  
і ти і кожен братній, люттю несвятий,  
спроможен зберегти на всій осінній наші,  
росі, замерзлій грудці. В синьому віддаш;  
безплотний голуб на карнизі сонця - тій  
чи ти поклонишся - воскресши з мертвих двічі,  
що дивиться з дитям через горячі свічі.

У.

- Молюсь, - якщо ти є на світі,  
Високий Господи, на всі побиті-  
поглянь на душі покалічені! Чи ти  
даси пропасти їм? Владико мій,  
добропромінний, тихий, всесвятий,  
спини безумство на землі  
і добру волю в душах посели,  
і в душах частку світла посели,  
і півкацінні оживи серця!  
Всі ждуть спасіння - на отця  
У всіх надія; то ж поклич,  
поклич до другої Йордані!  
Як день горить, як мучить ніч...  
поклич, бо в чорному тумані,  
в огні кривавому блукає  
весь люд... терзання скрізь безкрає.  
Молюсь: якщо ти є на світі,  
прийди і стань між поколінь  
земних, бо згинуть божевільні діти.  
Рятуй, бо лихо тут! Амінь.

Он там на межі двох царств: життя і смерті,  
 коли катують на гірких ножах  
 німого болю, що от-от роздерти  
 спроможеться останню думку, ніби ткань,  
 коли катують серця промінням, як пташину,  
 прострелену над річкою в секунду синю,  
 коли катують довго: ти, нещасний, стань  
 мовчущим, гордим... І, як завжди, спочутливо  
 дивись на муку іншого і з ним страждай.  
 Ой: ти життя-життя! Огненна ниво,  
 що в ній згоряє ніжний привид — рай.  
 Іти-кудиш: надітися — на щось,  
 радіти, як загортаються рани  
 на тілі й на душі: передостанні,  
 бо найновіші, що дістати довелось,  
 до смерті триматись — без кінця  
 болітимуть, як вишкряк від ржавого заліза...  
 ти придивися, бачиш: в сяєві вінця  
 тернового стоїть над молодістю моря;  
 що тчеться, як огню зеленосиня риза,  
 стоїть над молодістю моря та пожарами степними  
 та грозами та кригами високогір'я,  
 та людськими безумствами стоїть над ними  
 і дивиться, прощаючи і люблячи, звучи  
 і помагаючи... в руках — осончені ключі  
 од храму неба на твердині на земній...  
 Отак помарилось в аду, на незносимім дні  
 отак середночі помаралось мені.

VII.

Єдиний Володарю, знаю,  
що порятуємось тоді,  
коли, скривавлені до краю,  
в човнах - на пінявій воді -  
порішим: годі! Годі лити  
нещасну кров, несамовиті!  
І стихнуть сині голоси;  
мов голуби з-під весел, мирно  
залопотять; і ти еси  
велиш рушати прямо, вірно...  
На дзеркалі не голубім  
до сонця поспішати всім.  
І промені срібнорожеві  
впадуть на дужі паруси.  
І скрізь у хорі — Господеві  
тоді помолимося всі.  
А доти: -плакати і ждати,  
коло порога будуть мати.

## З М І С Т

|    |                                             |                |
|----|---------------------------------------------|----------------|
| 1. | Володимир: Індра Сомовладний.....           | ст. 1          |
| 2. | Сковорода: Афоризми.....                    | ст. 2, 3, 4, 5 |
| 3. | Володимир: Сутри.....                       | ст. 6, 7       |
| 4. | Володимир: Джерела віри Ордену.....         | ст. 8          |
| 5. | Володимир: Божественна творчість.....       | ст. 10         |
| 6. | Р.М.Рільке: Боюся я мови мертвущих пут..... | ст. 14         |
| 7. | М. Орест: Нічний ураган.....                | ст. 15         |
| 8. | В. Барка: Чернечі свічі.....                | ст. 19         |

ВСІ ПРАВА ЗАСТЕРЕЖЕНІ  
ВИХОДИТЬ НА ПРАВАХ РУКОПISУ